

Sygn. akt IV KO 23/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **J. S. i S. Z.** oskarżonych z art. 231 § 1 k.k. oraz art. 230 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 marca 2019 r.
wniosku Sądu Rejonowego w K. zawartego w postanowieniu
z dnia 21 stycznia 2019 r., sygn. akt II K [...],
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2019 r. Sąd Rejonowy w K., sygn. akt II K [...], zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy J. S. i S. Z. oskarżonych o przestępstwa: z art. 231 § 1 k.k. (J. S.) i z art. 230 § 1 k.k. (S. Z.) - do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi w trybie art. 37 k.p.k.

Sąd Rejonowy swój wniosek uzasadniał tym, iż oskarżony J. S. od wielu lat pełni funkcję prokuratora Prokuratury Rejonowej w K., wcześniej będąc prokuratorem Prokuratury Rejonowej w X.. Nadto w akcie oskarżenia zawnioskowano przesłuchanie dwóch świadków – także prokuratorów – obecnego Prokuratora Rejonowego w K. i jego poprzednika. To powoduje, że sprawę niniejszą powinien rozpoznawać inny równorzędny sąd, wolny od takich uwarunkowań personalnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Okręgowego w K. jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie. Niejednokrotnie podnoszono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że przekazanie

sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, w trybie art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od fundamentalnego prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w zupełnie wyjątkowych przypadkach, kiedy silne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości za takim właśnie przekazaniem przemawiają.

Tak właśnie jest w niniejszej sprawie.

Wprawdzie nie ma żadnych konkretnych argumentów, które nakazywałyby podważać obiektywizm sędziów Sądu Rejonowego w K., niemniej jednak za przekazaniem sprawy innemu równorzędnemu sądowi przemawia tak względ na potrzebę kształtowania opinii publicznej, jak i stwierdzenie tego rodzaju zaszłości, które – mimo wszystko – mogą wpływać na swobodę orzekania właściwego Sądu. Fakt, że J. S. jest prokuratorem, który występuje przed Sądem miejscowo właściwym nie pozostaje przecież bez znaczenia tak dla społecznego odbioru toczącego w niniejszej sprawie postępowania, jak i możliwości tego Sądu do rzetelnego i w pełni obiektywnego rozpoznania jego sprawy. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV KO 27/18 (Lex nr 2499837): *„Przepis art. 37 k.p.k. jako wyjątkowy musi być wykładany restryktywnie. Za „dobro wymiaru sprawiedliwości” w rozumieniu tego przepisu należy rozumieć w szczególności potrzebę ukształtowania w opinii społecznej przekonania o obiektywnym działaniu sądów i bezstronności w rozpoznaniu każdej sprawy.”*

Mając powyższe na uwadze uznać należało, iż w interesie wymiaru sprawiedliwości leży, ażeby niniejszą sprawę przekazać innemu równorzędnemu sądowi, czyli Sądowi Rejonowemu w P.. W Sądzie tym – jako odległym terytorialnie od Prokuratury Rejonowej w K. i usytuowanym poza obszarem jej właściwości miejscowej, są wszelkie warunki ku temu by niniejszą sprawę rozpoznać tak, aby uniknąć funkcjonowania w opinii społecznej wszelkich spekulacji odnośnie braku obiektywizmu tych działań procesowych. Na pewno nie budują one autorytetu wymiaru sprawiedliwości, co oznacza, iż także nie leżą w jego interesie.

Z tych to względów postanowiono jak wyżej.